

ffp

FEBRUAR 1983

Fredsdue fra øst

”Kikk ut, en due!”

(Tegning: Haitzinger i «Integral», Nederland)

INNHold:

1.mai 1983	3
Plan for hovedoppgaver og lagsdiskusjoner første halvår 1983	4
Flere selgere - flere aviser - flere framtidige abonnenter	5
Diskusjonen om KK-arbeidet	5
Studiene i Oslo-partiet	9
Å studere »Kapitalen»	10
Bøn til lesarane	11
Om beredskapsdiskusjonen	11
Militærpolitikken	12
Ja, til kamp mot høyrefeil	13
Svar til Einar F.	
Ga distriktsmøtet etter for høyreopportunisme?	16
Homofile:arbeiderklassens allierte i kampen for sosialismen!	18
Oslo AKP - tiårsjubilant som har vaska seg?	19

FRISTER FOR FFP

For mars-nummeret: Fredag 4.mars

For april-nummeret: Onsdag 6.april

Som tidligere nevnt kan artikler leveres til Helge [redacted] på partikontoret

1.MAI 1983

Distriktsstyret i Oslo-partiet har diskutert 1.mai 1983 og fatta en rekke vedtak. De vedtaka som har betydning for partimedlemmenes, partilag og partifraksjonenes jobbing kan oppsummeres sånn:

1. Den taktiske situasjonen foran 1.mai 1983 vil være ganske lik den i fjor. Den viktigste forskjellen vil være at den økonomiske krisa blir mer akutt med alt det betyr for arbeiderklassen og vanlige folk. Krig/fred-problemene vil spille en enda større rolle og valget til høsten vil styrke de mest partisjåvinistiske gruppene innfor Oslo AP. Vi ser få tegn - hvis noen i det hele tatt - som tyder på ett-samla tog i Oslo. Om SV lager ett eget tog er pr. i dag helt uvisst.

2. Det at vi anser 2 eller flere tog som det mest sannsynlige betyr *ikke* at vi anser dette som ønskelig. I dag mer enn noensinne ville arbeiderklassen og folket i Oslo vært mest tjent med en samlende manifestasjon mot staten, monopolene, supermaktene og alle andre reaksjonære.

På den ene sida ønsker vi og propaganderer for ett tog. Et tog på et skikkelig politiske grunnlag. På den andre sida trur vi ikke det er sannsynlig.

3. Dette betyr at faglig Solidaritet må startes så tidlig som mulig. Faglig Solidaritet må som i fjor være et faglig initiativ.

4. Faglig Solidaritet må hele tida jobbe ut fra den forutsetninga at det blir 2 eller flere tog i Oslo. Dette betyr at Faglig Solidaritet må arbeide uavhengig av tidtabellen til Samorg.

5. Over Oslo Samorg og overfor alle andre politiske og faglige organisasjoner i Oslo må det framheves at vi er for ett tog

1.mai og at vi er villige til å gjøre vårt for at Faglig Solidaritet trekker sitt arrangement til fordel for Samorgs. En helt klar forutsetning for at det skal skje er at Samorg ikke tillater partimarkeringer i form av paroler. I valg av taler, i form av partiseksjoner eller på annen måte. Videre er forutsetninga at arrangementet reiser arbeiderklassens viktigste kampsaker nå, at arrangementet utvetydig støtter de folk og nasjoner som står i første rekke i kampen mot supermaktene USA og Sovjet, at reaksjære paroler blir forbudt og at fagforeninger, andre organisasjoner og seksjoner inviteres til å delta med sine egne paroler så sant de ikke strir mot hovedparolene.

Det er bare ved å innfri disse krava at det kan bli snakk om ett tog i Oslo.

6. Det politiske grunnlaget for Faglig Solidaritet bør være som i 1982. I tillegg må det særlig arbeides med å gjøre krisepolitikken bedre. Ellers bør også parola om et sterkt, nasjonalt forsvar komme med i hovedparolegrunnlaget.

7. Arbeidet med de forskjellige seksjonene må komme i gang så fort som mulig. Forberedelsene i partiet må starte umiddelbart. Det er ingen grunn til å vente på den offisielle stiftelsen av Faglig Solidaritet.

8. Arbeidet med 1.mai er hovedoppgava for hele Oslo-partiet i april.

9. Arbeidet med Faglig Solidaritet vil etterhvert bli offentliggjort i Klassekampen.

DSAU.

FRA DS

PLAN FOR HOVEDOPPGAVER OG LAGS DISKUSJONER FØRSTE HALVÅR 1983

Her er et oppsett over hovedoppgaver for Oslo-partiet til forskjellige tidspunkter og obligatoriske lagsdiskusjoner denne våren. Oppsette fallt dessverre ut i forrige nummer av FFP.

Planen innebærer to endringer i

forhold til det sentrale opplegget for våren: At det sentrale debattoppet om kommunevalget, som er pålagt gjennomført i februar, er sløyfa. Og at beredskapsdiskusjonen er utsatt til høsten Dette er tidligere tatt opp med og begrunna overfor styrene.

UKE.	HOVEDOPPGAVE.	PARTIDISKUSJONER.
(1) 03-09 JAN	KK-KAMPANJEN	KK
(2) 10-16 JAN		
(3) 17-23 JAN		
(4) 24-30 JAN		
(5) 31-06 FEB		DISKUSJON OM PARTIMEDLEMSSKAP
(6) 07-13 FEB		
(7) 14-20 FEB		
(8) 21-27 FEB		
(9) 28-06 MAR	PÅSKE-UKA	KLASSIFISERINGS- DIREKTIVET S-INSTRUKSEN
(10) 07-13 MAR		
(11) 14-20 MAR		
(12) 21-27 MAR		
(13) 28-03 APR		
(14) 04-10 APR	1. MAI-MOBILISERING	KOMMUNEVALGET
(15) 11-17 APR		
(16) 18-24 APR		
(17) 25-01 MAI		
(18) 02-08 MAI	KOMMUNE-VALGET	KAPITALEN-STUDIER
(19) 09-15 MAI		
(20) 16-22 MAI		
(21) 23-29 MAI		
(22) 30-05 JUN		
(23) 06-12 JUN		VEDTEKTENE
(24) 13-19 JUN		
(25) 20-26 JUN		
(26) 27-03 JUL		
(27) 04-10 JUL		

FLERE SELGERE - FLERE AVISER - FLERE FRAMTIDIGE ABONNENTER

KK-kampanjen ser ut til å ha gitt mange et puff bak for å øke løssalget. På Egertorget har vi solgt 952 aviser i januar, mot 535 i januar-82. Her er det de to siste lørdagene i måneden som slår ut med høye salgstall, og økningen skyldes omtrent bare *flere selgere*. Bra - spesielt hvis vi klarer å fortsette slik! Det er nemlig god plass i sentrum enda.

Kommisjonærsalget er det vanskeligere å si noe om, for penga for januar er ikke kommet inn ennå. Men økte bestillinger på flere plasser sier sitt om et oppsving, og vi har fått noen oppmuntrende rapporter.

I boligstrøk er ukentlige faste bestillinger økt med tilsammen 72 aviser fra begynnelsen av desember til begynnelsen av februar, og 3 nye plasser er kommet i gang med fast salg. Inntrykket er at flere har brukt kampanjen til å mobilisere nye selgere, lagd stands og hatt mer blest om gatesalget enn vanlig. Og de oppdager at på det vante hjørnet er det flere kjøpere også.

Best er Bislet, som solgte 10-15 aviser hver lørdag i fjor. I en av kampanjeukene i januar solgte de 70 aviser på ei uke - bl.a. ved å ha døraksjoner og utvidet salgstid!

På arbeidsplassene har kommisjonærene økt sine ukentlige bestillinger med 48 aviser i løpet av kampanjen. Denne økningen skyldtes ikke de som solgte jamt fra før, men i all hovedsak at vi har fått 8 nye arbeidsplasskommisjonærer etter jul hittil.

Fra Blindern sier de at senestert start etter jul har vært adskillig bedre i antall solgte aviser enn høsten-82. Det er også kommet i gang lørdagssalg på studentbyene.

Eneste skår i gleden over denne framgangen når det gjelder avissalg, er at noen ivrige løsselgere ser ut til å glemme å spørre kjøperne om de vil abonnere. Spør alle, det er ikke alltid nødvendig å være »fast kjøper» før en blir abonnent!

Medlem i KK-utvalget.

DISKUSJONEN OM KK-ARBEIDET

Diskusjonen om KK sin plass i partiarbeidet har kommet godt i gang i laga. Foreløpig har vi ikke nok materiale til å oppsummere denne diskusjonen. Men inntrykket fra de få rapportene vi har fått inn, og de møtene vi fra KK-utvalget sjøl har deltatt på, viser stor oppslutning om årsmøtet sitt syn på økonomistiske feil i arbeidet vårt.

Men noen lag og kamerater er uenige og flere er usikre på hva som er økonomistiske feil og hva som er andre slags feil. Det som gjelder for Oslo-partiet

som helhet, og for DS sin ledelse av dette arbeidet, trenger ikke gjelde for hver enkelt kamerat eller lag. Vi er heller ikke ute etter å putte alle slags feil inn under »samme hatt» og kalle alt galt for økonomisme.

Når det er sagt, mener vi fortsatt at økonomismen er den største hindringa nå for at flertallet av partiavdelingene skal drive et jevnt, stabilt KK-arbeid på et høyt nivå.

Enigheten om årsmøte-uttalelsen så langt er bra, nå må vi bruke tida framover

til å utvikle forståelsen i partiet for oppgava vår med å spre kommunistisk propaganda og agitasjon. Det har liten hensikt at vi utdanner oss til dyktige organisatorer og fagforeningsledere, til aktivister og ledere i beboerforeninger og fronter - hvis vi svikter oppgava vår med å tilføre arbeiderklassen og andre lag av folket revolusjonær bevissthet.

Med kapitalismen i krise og trusselen om verdenskrig hengende over oss er dette mer nødvendig enn noen gang.

Et uttrykk for økonomismen er at vi nesten bare har diskutert organiseringa av arbeidet og avisas økonomi når vi har tatt opp spredninga av avisa tidligere. Begge deler er vesentlige, og vi har oppnådd viktige resultater gjennom det. Men sjøl om KK hadde stått på et bergsikkert økonomisk fundament, men partiet sin innsats for å spre avisa hadde vært like tynn som i dag, og like lite innretta på å spre avisa til arbeiderklassen ville vi i alle fall måttet reise den politiske kampen mot økonomismen. Det er et spørsmål om utviklinga av partiet.

Det finns en gruppe mennesker i dette landet som har forstått betydninga av å spre propaganda - kristenfolket. De bygger daghjem, gamlehjem, ungdomshjem osv. de organiserer søndagsskoler, mannsringer, kvinneklubber, familiegrupper og misjonsforeninger. Med ett mål for øye - å få spredd propagandaen sin. Og hva gjør vi?

Vi leder fagforeninger og beboerforeninger. Vi organiserer streiker og aksjoner *uten* å spre propaganda og agitasjon, *uten* å tilføre arbeiderklassen og andre lag av folket marxistisk teori og revolusjonær bevissthet. Vi har ikke skjönt at formålet med alt arbeidet vi driver med er å utvikle folk til deltagere i den revolusjonære klassekampen.

Vi er deltagere i den økonomiske kampen for å høyne massenes nivå, fra kamp om snevre økonomiske og politiske interesser til deltagelse i den revolusjonære kampen. Det er vår oppgave som kommunister. Dette er perspektivet på arbeidet vårt.

Vi har heller ikke skjönt *hvordan* vi skal utvikle massenes nivå. Det viser seg ved at kamerater som arbeider i fagforeninger, fronter og beboerforeninger tildels har store motsigelser mot å spre avisa der hvor de er organisert sammen med massene, mens de samme kamerater godt kan selge avisa på gata. Vi ligger i stor grad under for den borgerlige ideen om at massenes organisasjoner skal være upolitiske - noe som i praksis fører til at det blir den herskende klasses (borgerskapets) ideologi som er rådende. Vi må holde fast ved og slåss for masseorganisasjonenes uavhengighet av parlamentariske partier, samtidig som vi slåss for foreningenes rett til å uttrykke massenes politiske mening, - samtidig som vi slåss for å utvikle massenes politiske mening til å bli en revolusjonær vilje.

" I virkeligheten er det mulig å «høyne virksomheten til de arbeidende massene» *bare* når denne virksomheten *ikke er innskrenka* til «politisk agitasjon på et økonomisk grunnlag». Et grunnleggende vilkår for den nødvendige utvidinga av den politiske agitasjonen, er å organisere *gjennomgripende* politiske avsløringer. Massene kan ikke bli lært opp til politisk bevissthet og revolusjonær virksomhet *på noe annet vis* enn ved hjelp av slike avsløringer. Derfor er virksomhet av denne typen en av de viktigste funksjonene til det internasjonale

sosialdemokratiet som helhet, for sjøl politisk frihet kan ikke på noe vis gjøre avsløringer unødvendige, den bare endrer noe på innrettinga av avsløringene. *Det tyske partiet* styrker på det viset stillinga si særlig, og sprer innflytelsen sin, særskilt på grunn av den utrøttelige innsatsen som det fører den politiske avsløringskampanjen sin med. Arbeiderklassebevissthet kan ikke bli ekte politisk bevissthet med mindre arbeiderne blir lært opp til å svare på alle tilfeller av tyranni, undertrykking, vold og misbruk, uansett *hvilken klasse* som blir berørt — og med mindre de i tillegg er lært opp til å svare ut fra et sosialdemokratisk standpunkt og ikke noe annet. Bevisstheten til de arbeidende massene kan ikke bli ekte klassebevissthet med mindre arbeiderne lærer fra konkrete og framfor alt fra aktuelle politiske kjensgjerninger og hendinger å iaktta alle uttrykka deres i det intellektuelle, etiske og politiske livet, med mindre de lærer å bruke praktisk den materialistiske analysen og den materialistiske vurderinga av *alle* sidene ved livet og virksomheten til *alle* klassene, laga og gruppene i befolkninga. De som utelukkende konsentrerer oppmerksomheten, iakttakelsen og bevisstheten om arbeiderklassen, eller til og med hovedsakelig om den aleine, er ikke sosialdemokrater. For den kunnskapen arbeiderklassen har om seg sjøl, er uløselig knytta sammen med ikke bare en helt og fullt klar teoretisk forståelse — eller snarere ikke så mye med den teoretiske som med den praktiske forståelsen — for forholda mellom *alle* de ulike klassene i det moderne samfunnet, en forståelse som er tilegna gjennom erfaringer fra det politiske livet. Derfor er oppfatninga av den økonomiske kampen som det breiest brukbare midlet til å trekke massene med i den politiske bevegelsen, som økonomistene våre forkynner, så utrolig skadelig og reaksjonær i den praktiske betydninga si. For å bli en sosialdemokrat, må arbeiderne ha et klart bilde i tankene sine om den økonomiske karakteren og de samfunnsmessige og politiske trekka til godseieren og presten, den høye embetsmannen og bonden, studenten og omstreiferen. Han må kjenne de sterke og svake punktene deres, han må gripe meninga i alle slagord og sofismer* som hver klasse og hvert lag dekker den sjølgode strevinga si og den virkelige «indre virksomheten» sin med. Han må forstå hvilke interesser som blir gjenspeilt i bestemte institusjoner og bestemte lover, og hvordan de blir gjenspeilt. Men dette «klare bildet» kan ingen tilegne seg fra ei bok. En kan bare tilegne seg det fra levende eksempler og fra avsløringer som følger tett opp-

under det som foregår omkring oss på et gitt tidspunkt, det som blir diskutert, kanskje hviska om, av alle og enhver på sin måte, det som kommer til uttrykk i de og de hendingene, i den og den statistikken, i den eller den domsfellinga, osv., osv. Disse gjennomgripende politiske avsløringer er et vesentlig og *grunnleggende* vilkår for å lære opp massene i revolusjonær virksomhet. "

(Lenin:Hva må gjøres? Oktober-utgaven, bind 2, s.81-82.)

Hvordan stemmer dette med vår praksis? Bringer vi arbeiderklassen avsløringer som gjør det mulig for arbeiderklassen å utvikle en politisk bevissthet?

Min mening er at så lenge vi ikke sprer avisa på arbeidsplassene og der hvor vi ellers jobber politisk, så gir vi heller ikke arbeiderklassen mulighet til å utvikle politiske og revolusjonær bevissthet. I praksis ligger vi under for ideen om at revolusjonær bevissthet gror fram av fabrikkgolvet og at kamperfaring i seg sjøl utvikler en revolusjonær bevissthet. Men dette stemmer ikke. Revolusjonær bevissthet tilføres arbeiderklassen utenfra. Revolusjonær bevissthet utvikles når vi tilfører arbeiderklassen avsløringer (og erfaringer) som ligger utafor deres egen begrensa tilværelse.

Så som avsløringa av imperiet til Fred Olsen,- avsløring av taktikken til NAF og LO foran et lønnsoppgjør,- avsløring av de parlamentariske partier, av statens klassekarakter etc.

Samtidig veit vi at særlig NRK, men også dagspressa tier i hjel kamper som foregår, både her til lands og utenlands. At det systematisk spres et bilde av arbeiderklassen som samarbeidsvillig og svak, mens de som oppjonerer er usolidariske eller »kriminelle».

Vi har det redskapet som trengs, ei avis som bringer de nødvendige avsløringer av kapitalismen som system, ei avis som reiser og maner til kamp mot den politiske høyrebølga, ei avis som iherdig

slåss mot at kapitalistenes krise skal veltes over på arbeidsfolk, *men vi bruker den ikke.*

Vi har ei landsomfattende revolusjonær dagsavis, ei avis de færreste av oss kan klare seg foruten. Mens vi i praksis mener at våre kamerater på arbeidsplassene, i fagforeningene, i frontene og beboerforeningene skal klare seg foruten.

Noen kamerater klager over at massene har så lavt nivå, at arbeiderklassen er prega av rasisme og sjåvinisme. Noen er også frustrert over at ikke arbeidsfolk slåss som faen i lønnsoppgjøra og ved andre overgrep fra borgerskapet. Vi fortviler over at arbeidsfolk har begynt å stemme Høyre og Fremskrittspartiet. Vi forbanner sosialdemokratenes kvelertak og synderegister *uten* at vi sprer motgifta.

Ønsker vi en politisk sterk og klassebevisst arbeiderklasse er det på tida

at vi iler til med avisa Klassekampen.
Medlem av KK-utvalget.

STUDIENE I OSLO-PARTIET

Som de fleste har visst, eller iallefall merka, så har Oslo i siste periode verken hatt studie-utvalg eller reelt studieansvarlig. Første skrittet til å korrigere dette er nå gjort, ved at det nye DS ved konstituering valgte studieansvarlig for Oslo-partiet. De planene partiet har for studier framover, gjør det imidlertid nødvendig med et studieutvalg som enda ikke er nedsatt. Dette betyr at en av de viktige oppgavene for studieansvarlig utover våren blir å få samla og nedsatt et slikt utvalg. Et slikt utvalg bør kunne være behjelpelig med studiene for alle de laga som har behov for det, ved siden av at de skal lede og utvikle planene for studiearbeidet for Oslo. Dersom noen lag mener de har medlemmer som bør sitte i et slikt studieutvalg, vil vi be om at de kontakter DS snarest, eller sender inn rapport om dette. Den andre viktige oppgava for studieansvarlig/studieutvalget blir gjennomføring av »Kapitalen»-studiene for Oslo. Disse er satt opp som to obligatoriske møter for laga i mai. Disse obligatoriske møtene må sjølsagt sees på som et minimum, ut fra hva det er mulig å pålegge avdelingene obligatorisk i en ellers stram plan. Det er sjølsagt fritt opp til avdelingene å lage studieplaner som går ut over de obligatoriske møtene.

Fra DS side vil følgende bli gjort i forbindelse med Kapitalen-studiene:

1. Alle studieansvarlige i laga vil bli innkalt

i begynnelsen av april. De to obligatoriske møtene vil bli gjennomgått på et møte. Dvs et komprimert studiemøte av den typen laga sjøl skal ha. Det er derfor viktig at alle lag som enda ikke har gjort dette, utpeker studieansvarlig slik at denne får anledning til å sette seg inn i stoffet.

2. DS arrangerer et studie-»kaden»-kurs for »spesielt interesserte» eller folk som skal drive med studiearbeid. Dette kurset kommer til å følge det opplegget som SKs studieutvalg har lovet på 7 møter som skal ta for seg den første boka grundigere enn de to obligatoriske møtene skal gjøre. Vitsen med dette »kaderkurset» er å fostre flere til å kunne ta på seg studieoppgaver i framtida. *Vi vil be laga sende inn søknad til dette kurset i neste rutine.* Det er viktig at de som melder seg på har virkelig interesse for studier. Det må være en forutsetning at de som deltar leser forberedelsesmateriale grundig, og fullfører kurset. Ettersom interessen for studier ser ut til å være stor, er det sansynlig at ikke alle søkerne kommer med. Det er derfor viktig at laget i forbindelse med søknaden, sier noe om de søkendes grunner til å søke, eventuelt nivå på studier. Hvor mange som får delta avhenger av hvor langt man har kommet med oppbyggingen av et studieutvalg på det tidspunkt. Vær spesielt oppmerksom på å oppfordre jenter til å søke.

Studieansvarlig i DS

Å STUDERE "KAPITALEN"

Denne artikkelen er en oversettelse fra Mats Dahlviksts »Att studere Kapitalet, Første boken» side 28-29. Vi håper denne artikkelen vil tenne folk på å lese og studere Kapitalen.

» Å STUDERE »KAPITALEN«

Det som kan avskrekke alle lesere er at »Kapitalen» første bok ser tjukk og vanskelig ut med et gammelmødig språk. Men jeg tror ikke man skal unngå den av disse grunner. Jeg er overbevist om at det kreves mer tid og iherdighet enn det kreves »overdreven intelligens» for å arbeide seg gjennom den. Dette ser også ut til å ha vært Marx synspunkt:

» Med unntagelse av avsnittet om verdiformen (i Første avdelingen) skal man ikke kunne beskyldes denne boka for å være vanskelig å forstå, jeg tenker nå selvfølgelig på lesere, som vil lære noe nytt, altså som også vil tenke sjøl.» (K.Marx)

Dessuten er Kapitalen en morsom bok med en merkelig slagkraft i formuleringene. Den gir rik lønn for strevet. »Kapitalen» er som en spennende og storslått roman. Handlingens hovedperson - kapitalen, en pengemengde som skal bli større - stilles overfor en rad problemer som må løses. Man forflyttes i tid og rom. Plutselig er man midt oppe i klassekampene om 10-timersdagen i England på 1840-tallet. Plutselig er man inne i manufakturens verksted der kapitalen slåss med håndverksarbeidernes sta konservatisme og yrkesstolthet.

Plutselig er man i vår egen seinkapitalisme med automatiseringer, bedriftssammenslutninger, nedlegginger og oppsigelser. Plutselig er man tilbake til føydalismens oppløsning og det kapitalistiske klassesamfunnets opprettelse.

Etterhvert merker man at hovedpersonen ikke er alene. Andre roller inntre på scenen. Kapitalen og lønnsarbeidet vokser ut til kapitalistklasse og lønnsarbeiderklasse. *Og det viser seg at kapitalen bare kan være dramaets hovedperson dersom visse samfunnsforhold opprettholdes. Og det viser seg at disse samfunnsforholdene opprettes og opprettholdes av klassenes kamp, og at kapitalens framtidige skjebne avhenger av at disse samfunnsforholdene skal kunne fortsette å opprettholdes.*

Men gjennom hele framstillingen klinger det en advarende disharmonisk bakgrunnsakkord. Vi ser kapitalismen tydelig, tegne seg i kritisk relieff mot en bakgrunn av førkapitalistiske samfunnsformer og det framtidige kommunismens klasseløse samfunn. Marx påviser hvordan kapitalismens utvikling sjøl frambringer de forutsetninger og krefter som tilsammen innebærer den historiske muligheten til å oppheve de samfunnsforhold der kapitalen er hovedpersonen.

Kapitalismen blir til en levende motsigelse. Den kjemper for å unngå sin skjebne. Den forsøker å tyne mer profit ut av lønnsarbeiderne, med det resultat at

deres organisering og motstandskraft bare styrkes. Den forsøker å ytterligere fornye teknologien og utvide produksjonen, som fører til overkapasitet og avsetningsproblemer (fordi profitten ikke strekker til fornyelser i de andre

bransjene som skal suge opp alle de nyproduserte varene). Liksom i tragediene fra antikkens Hellas, kommer hovedpersonen nærmere sin skjebne nettopp ved de handlingene han foretar for å unngå den.»

BØN TIL LESARANE

ETTERLYSING I

I dag manglar det eit arkiv med 1.mai plakatar gjennom tidene. Vi skulle svært gjerne byggja opp eit slikt arkiv. Slå på tråden 11 16 34 i kontortida mandag 16 - 18 og torsdag 14 - 17, eller kom ned i Storgt. 39, 3.etg. c/o Heismontørenes Forenings lokaler.

ETTERLYSING II

Det er på vidvanke ein del plakatar/transparentar som er mala av kunstnarane våre til 1.mai-toga. Kvar er dei vortne av? Dei representerer store verdiar og har stor historisk verdi. Det var millom anna meininga å visa mange av dei på jubileumsfesten. Dei kan ikkje ha vori han revisoren med barberbladet som har vori på ferde?

OM BEREDSKAPSDISKUSJONEN

DS har mottatt henvendelser fra lag som ønsker å ta beredskapsdiskusjonen nå. DS kommer for sitt vedkommende ikke til å endre på planen om at denne diskusjonen skyves til høsten.

Men de lag som ønsker å ta diskusjonen nå har full anledning til å gjøre det. De bør da melde i fra til oss sånn at de kan få studieveiledninga til beredskaps diskusjonen som Sk har laga.

DEBATT

MILITÆRPOLITIKKEN

Jeg har i en tidligere artikkel reist kritikk av DSAU for taktikken overfor NTA generelt og NTA-demonstrasjonen 16/11-82 spesielt. Jeg vil forsøke å gå litt videre. Min påstand er faktisk:

- at dere på et tvilsomt grunnlag prioriterer taktikk overfor NTA framfor det strategiske arbeidet AKPs militærpolitikk representerer,
- at denne taktikken er feilaktig (utfra den praksis dere har vist)
- at de parolene som formuleres mot atomopprustninga i Europa er feilaktige og ikke basert på en helhetlig analyse av hvilke faktorer som fremmer/utsetter krigen
- at de (parolene) ikke tar utgangspunkt i de faktorer som øker/minsker faren for en omfattende bruk av strategiske atomvåpen.

Såvel partiets prinsipp- som militærpolitiske program slår fast at vi lever i ei førkrigstid. Sovjet er på offensiven overfor USA i rivaliseringa dem imellom. Sovjet er den farligste samt den mest sannsynlige krigsutførelsen. Norge vil bli trekt inn i krigen: det eneste vi kan «anbefale» i en slik situasjon er folkekrig - en nasjonal, revolusjonær frigjøringskrig, samt at vår strategi er å fortsette den sosialistiske revolusjonen etter at den nasjonale frigjøringskrigen har løst sin oppgave.

Spørsmålet om hva som fremmer/utsetter krigen vil jeg ikke ta opp nå. I stedet vil jeg fokusere på en faktor som øker/minsker faren for bruk av strategiske atomvåpen. (For ordens skyld: Jeg ser det som en uunngåelighet at taktiske atomvåpen vil bli brukt i slaget om Europa).

Atomterskelen - eller terrorbalansen - i Europa er en realitet. I motsetning til Oslo AKP som i løpeseddelen (16/11) påstår det er opplagt at Natos nye atomvåpen vil øke faren for en atomkrig, mener jeg vi må reise følgende: Når er det mest sannsynlig at den ene supermakta vil bruke strategiske atomvåpen:

1) når den veit at den andre uunngåelig og automatisk vil svare med samme «mynt»: at det å begynne er det samme som å utslette seg sjøl. (En situasjon der det eksisterer likevekt/balanse).

2) når den veit at den andre er så underlegen at muligheten for gjengjeldelse er minimal - den kan «vinne» uten å begå sjølmord. (En situasjon med ubalanse.) Hvis en ikke anser borgerskapet i Sovjet og USA for å være typiske og utpregede ssjølmordskandidater, (eller at det ikke er disse som har makta) synes jeg svaret må være greit: En relativ ulikevekt øker faren for bruk av strategiske atomvåpen, mens en relativ likevekt minsker faren for at disse blir brukt. (I tillegg mener jeg det er helt opplagt at den supermakta som har overvekt vil kunne bruke dette overtaket som trussel: en faktor som vil kunne spille en stor rolle i en krigssituasjon).

Hvis dette er en riktig vurdering - og partiets programmer har en riktig analyse av forholdet mellom de to supermaktene, hvilken konsekvens vil det da måtte få når vi har en politikk som i sin praktiske konsekvens vil forrykke balansen i Europa til fordel for Sovjet? I alle beskjedenhet: Det må fungere både krigsfremmende og øke sjansen for bruk av strategiske atomvåpen.

For ingen er vel i tvil om at NTA og den øvrige europeiske «freds»- bevegelsen

retter arbeidet inn mot USA/Nato/Vest-Europa, og at de faktisk er i ferd med å lykkes i å presse regjeringen til å la være å utplassere noe som helst.

Samtidig må det vel være helt opplagt at denne bevegelsen ikke på noen måte representerer noen trussel overfor Sovjet. Støtte til denne bevegelsens arrangementer kan vel ikke legitimeres ved at den vagt »er mot SS-20» eller lar være å ta med ei parole for A-våpenfri sone i Norden? Vi må se på konsekvensene - ikke tru at AKPs paroler (om de er aldri så korrekte) oppveier det som faktisk er i ferd med å skje: Europa drives i Sovjets armer! Våre »fine» paroler mot Sovjet kan ikke legitimere at vi deltar i en den høyst reelle og framgangsrike kampen for ensidig atomvåpennedrustning i Vest-Europa.

Det er faktisk dette som skjedde 16/11. Vi støtta en demonstrasjon som hadde en målsetting og en konsekvens: Ensidig relativ A-våpen nedrustning i Vest-Europa. (Dette endres ikke ved at det ble delt ut løpesedler fra oss i toget. Forøvrig er vi vel ikke blitt så legalistiske at vi må støtte en demonstrasjon for å kunne dele ut løpesedler der?)

(Videre synes jeg det skinner igjennom at også vi - i likhet med »freds» bevegelsen har tro på reelle forhandlinger

supermaktene imellom. Hvordan i all verden kan en se på russera som seriøse forhandlere, de som leder et land vi karakteriserer som et fascistisk diktatur av Hitlertypen? En bråta med svarte gangstere som har løgnens diplomati som en leveregel. Russera er nok både lure, smarte og skruppelløse. De som sa at russera spiller sjakk mens amerikanerne spiller poker traff etter min mening spikern på hue.)

At det er taktisk vanskelig å presentere denne politikken må ikke føre til at vi - som nå - stikker hue i sanda for ikke å bli dradd med i dragsuget etter NTA og »freds»-bevegelsen.

Vi representerer i dag ikke noe alternativ til NTA. Det kan vi først gjøre når vi er »kolde og steile» nok til å presentere en politikk basert på partiets programmer og ei analyse (fordomsfri) av hva som faktisk øker faren for bruk av strategiske A-våpen.

Jeg håper dette innlegget vil dra i gang en debatt som kan føre til dette. Leserne (enten de er i eller utafor partiet) får ha meg unnskyldt for at »skriftet» kan virke noe ustrukturert i forhold til tidligere innlegg. Dårlig tid og lita trening får ta skylda inntil det er bevist at det egentlig er hue som er fullt av tærmer.

Rafael

JA, TIL KAMP MOT HØYREFEIL

I desember-FFP sto et innlegg fra vårt lag angående beretningsutkastet fra DS og en artikkel av DS-formannen. Dette innlegget var laget før vi fikk DS' endelige beretning og årsmøtets vedtak.

Bakgrunnen for vårt vedtak er følgende:

-Manglende kamp om politiske linjer i Oslo-partiet. Inntrykk av at alt får florere vilt.

-Oppløsning av partinormene, stikkord: sikkerhetsarbeidet en vits, 1/4 av medlemmene betaler ikke kontingent. Direktiv blir ikke fulgt osv.

-Forberedelse på krig - arbeidet for fred, som burde være høyt prioritert er nærmest redusert til taktikk i forhold til NTA. (Etter vår mening en feilprioritering i forhold til militærprogram og SK-vedtaket om dette.).

-Brobyggingslinja eller forsoningslinja som neglisjerer den politiske kampen om linjer. Vi mener at det finnes en sammenheng i alt dette, en sammenheng som peker videre enn økonomisme/teorilaushet. Den manglende kampen mot ideologiske og teoretiske høgrelinjer har lagt partiet åpent for »de rådende vindene»: sosialdemokratisme på noen områder - moderne revisjonisme på andre.

Vi er enig med det avsnittet i DS' beretning (s.16) som sier at dette utgjør »en stadig økende trussel». Denne vurderinga har Årsmøtet tatt uttrykkelig avstand fra. På hvilket grunnlag? På hvilke områder har det vært framgang i kampen mot moderne revisjonistiske feil?

ANTAGONISTISKE LINJER

DS-formannen spør i sitt svar nærmest om hvem som burde vært kasta ut av partiet?, om vi skulle starta en storstilt kampanje mot høyrefolk osv. Det er å stille ti nga på hodet. Vi snakker om kamp mellom linjer - ta oppgjør med gale linjer - føre en debatt osv. Her burde DS gått i spissen.

DS-formannen skriver: »Tåler vi ikke de uenighetene vi nå har innafor partiet? Er ikke partiet lite nok? Er det som trengs nå ei kampanje for å rydde partiet for høyre-elementer?»

Til det vil vi si: Det fins antagonistiske linjer i partiet på en rekke områder (i tillegg til det vi allerede har nevnt: i sosialisme-debatten). Og vi tåler ikke at partiet lar den teoretiske, ideologiske og politiske kampen mot høyrelinjene ligge - for da vil de styrke seg og overta!

»Er ikke partiet lite nok?» Vi synes spørsmålet er nokså avslørende for den som stiller det. Er dette et større problem for han enn hva vi er enige om, kan partiet saktens gjøres større gjennom utvanning av politikken.

KAMPANJE MOT HØYREAVVIK

Ja, vi foreslår en »kampanje mot høyreavvik». Vi syns tiltaket som har vært kalt »bokinnbytte» er et eksempel på tiltak som trengs i en slik kampanje, særlig hvis siktemålet er å stoppe utglidninga av partinormene.

Videre må en slik kampanje rette seg omt grunnleggende feilaktige holdninger i spørsmålet om krig/fred. Her er det ikke bare et spørsmål om å prioritere riktig. Like viktig er det at DS må være *drivende* i kampen mot høyrefeil her.

Et sentralt punkt i partiets militær- og forsvarspolitik er å forberede massene og partiet på krig. Dette arbeidet har omtrent vært fraværende i Oslo-partiet. At et forslag til vedtak på DS-årsmøtet som slår fast dette, kunne bli satt opp mot og nedstemt i forhold til en uttalelse om økonomistiske feil er nok et eksempel på høyre.

Til slutt:

-Vi er uenig i DS-årsmøtets vurdering av situasjonen i Oslo. Vi tror problemene er større og situasjonen mer alvorlig.

-Vi er uenig i »forsoningslinja» som et middel til å løse problemene.

-Det må føres kamp mot høyrelinjer, ellers vil partiet ikke eksistere som kommunistisk parti de neste 10 åra.

Tre i lag.

(Artikkelen står ikke for hele lagets regning, i det den ikke er diskutert i laget).

SVAR TIL EINAR F.

I januar-FFP finns det et innlegg av signaturen Einar F. Jeg har lest innlegget flere ganger, men jeg er fremdeles i tvil om hva som egentlig menes. For i det hele tatt å komme med et svar må jeg derfor forsøke meg på en fortolkning. Jeg tolker Einar F. sånn:

1. Han angriper DS' beretning fordi DS skriver at det »...har i perioden neglisjert det faglige arbeidet». Han mener videre at dette den seineste tida nærmest har blitt vane for ledende organer når de skal oppsummere arbeidet sitt på dette feltet. 2. Samtidig som DS har neglisjert det faglige arbeidet angriper DS den faglige kadern for sosialdemokratisk/reformistisk påvirkning. Dette fungerer som moralisme (»fy, fy ta deg sammen!») og som »bare å slenge dritt». 3. I stedet burde beretninga gått konkret inn på de motsigelsene som finns på det faglige området.

Til punkt 1. Einar F. kommer med et sitat som lyder: »...har neglisjert det faglige arbeidet.» I den sammenheng som dette sitatet brukes må en få det inntrykket at dette er et sitat fra DS' beretning. Poenget er bare at en sånn formulering finns ikke i beretninga. Det som derimot står om dette er følgende: »DS gikk i utgangspunktet inn for å prioritere det faglige arbeidet som ett av hovedområdene for DS' arbeid.» Videre sies det: »dette har vi ikke fått til.» Men dette er noe helt annet enn at DS har »neglisjert» det faglige arbeidet.

Jeg ser liten hensikt i å diskutere det gamle DS' prioritering av det faglige arbeidet her. Jeg anbefaler Einar F. å lese kapittel III. *arbeidet i fagbevegelsen* i beretninga en gang til. Etter min oppfatning er området gitt en bra og nøktern behandling og meninga skulle være lett å forstå hvis en leser med et minimum av velvilje.

Til punkt 2. her også driver Einar F. polemikk mot spøkelser. Poenget fra DS da dette kapitlet blei skrivi var nettopp å unngå moralisme og »drittkasting». Bl.a. så var to viktige poeng at sosialdemokratisk/reformistisk/økonomistisk påvirkning nå var svært akutt nettopp pga dårlig ledelse fra DS, og at disse avvika gikk fra topp til bønn i hele partiet.

Jeg vil igjen anbefale Einar F. å lese hva som *virkelig står* i beretninga og ikke hva han tror står der.

Til punkt 3. Det er riktig at beretninga ikke går inn på en rekke motsigelser som faktisk finns i fagforeningsarbeidet vårt. Einar F. nevner sjøl noen sånnemotsigelser, og det finns mange fler.

Når dette ikke blei gjort i beretninga henger det sammen med følgende: DS oppfatta det sånn at vi er nødt til å konkludere hvor partiet sto i kampen mot økonomismen fordi dette er et helt akutt problem for hele Oslo-partiet. Og som trua oss med likvidasjon hvis det ikke blei korrigert. Vi valgte derfor å gi dette svært stor plass, noe som opplagt har gått på bekostning av andre problemer, i fagforeningsarbeidet vårt.

Ellers er det et problem i Oslo-partiet at debatten om strategi og taktikk i fagforeningsarbeidet vårt ligger nede. Dette er sjølsagt i hovedsak et ansvar for DS og DS/FU. Vi trenger en sånn debatt og hvis Einar F. kan hjelpe oss med å få den i gang så er han hjertelig velkommen i FFPs spalter.

Tor M

GA DISTRIKTSMØTET ETTER FOR HØYREOPPURTUNISME?

Svar til Lars O. , Januar-FFP

Distriktsmøtet gir etter for høyreopportuniste. Distriktsmøtet gjør et faretruende tilbakeskritt. Distriktsmøtet nedtoner/utvanner sjølkritikken fra DS. Slik karakteriserer du vedtaket om beretninga til DS på s ste distriktsmøte.

Det er punktene 1 og 6 i vedtaket om beretninga som er utgangspunktet for kritikken din. Mi meining er at du fullstendig misforstår (eller forvrenger) innholdet i punkt 1, og at du tar sakelig feil når du er uenig i punkt 6.

Er framstillinga i beretninga som en vurdering av helheten i Oslo-partiet for ensidig negativ?

Punkt 1 i vedtaket om beretninga svarer ja på dette spørsmålet. Du spør så om det betyr at delegatene mente det som står i beretninga om mangel på ledelse av studiearbeidet, om sikkerhetspolitisk forfall, om demping av kampen mellom linjer og standpunkter, om avproletarisering og om KK-arbeidet er for negativt beskrevet, og »at virkeligheten er mer hyggelig, alt under ett?»

Du stiller bare spørsmål, men konklusjonene dine tyder på at du mener punkt 1 i vedtaket må forstås slik.

Jeg mener at om du leser vedtaket i sin helhet, så gis det overhodet ikke rom for en slik tolkning. I de andre punktene i vedtaket tas nemlig 4 av de 5 sakene du nevner eksplisitt opp. I punkt 2 i vedtaket understreker distriktsmøtet »betydninga av at partiet i oppgjøret med økonomistiske feil særlig prioriterer å rette opp studiearbeidet og arbeidet med KK. »Når vi i tillegg tar med det egne

vedtaket om KK, kan det vanskelig sies at distriktsmøtet ikke støtter beretningas kritikk av studie- og KK-arbeidet.

Punkt 9 i vedtaket tar opp avproletariseringa. Her kritiseres beretninga for utilstrekkelig behandling og distriktsmøtet slår fast: »Forverringa av classesammensettinga er en trussel mot hele den proletariske innrettinga til Oslo-partiet». Er dette å si at »virkeligheten er mer hyggelig»? I punkt 5 nevnes »en tendens til neglisjering av partiets sikkerhetspolitikk» som et eksempel på at det finnes »viktige høyrefeil med en klar moderne revisjonistisk karakter».

Viser ikke dette at distriktsmøtet slettes ikke mente at *de enkeltsakene* du nevner er for negativt beskrevet?

Punkt 1 dreier seg overhodet ikke om en revurdering av de feil og mangler som beretninga tar opp. Jeg mener punktet ut fra helheten i distriktsmøtets vedtak må forstås slik: 1) Beretninga tar grundig opp feil og mangler, men legger liten vekt på eksemplene på framgang for Oslo-partiet i perioden. 2) I sin vurdering av helheten er beretninga for negativ. Det viktigste eksemplet på det siste tas opp i punkt 6 i vedtaket. Her går distriktsmøtet i mot beretningas oppsummering av den moderne revisjonismen som en stadig økende trussel i Oslo-partiet.

Utgjør den moderne revisjonismen en »stadig økende trussel» i Oslo-partiet?

Beretninga til DS sier ja. Distriktsmøtet sier nei. Her dreier det seg om en *virkelig* omvurdering i forhold til DS-beretninga. Du er enig med flertallet i det gamle DS. Jeg tilhørte mindretallet i dette spørsmålet og er enig med distriktsmøtets korrigering av beretninga.

Hva dreier uenigheten seg om? Den dreier seg ikke om det finnes alvorlige moderne revisjonistiske feil/avvik i Oslo-partiet. Det dreier seg heller ikke om disse feila utgjør en trussel mot partiet som kommunistisk parti. Det dreier seg om *utviklinga* i perioden, om den moderne revisjonismen i Oslo-partiet utgjør en *stadig økende trussel*. i beretninga står det ikke et argument for denne påstanden. Om jeg skulle oversett noe, så må du påvise det. Distriktsmøtets vedtak punkt 6 argumenterer i mot beretninga.

Den sier: Hovedtendensen har tross alt vært framgang i kampen mot den (moderne revisjonismen).

Beretninga omhandler en periode på to år. Påstanden i beretninga må forstås slik at i denne perioden har den moderne revisjonismen fått stadig større oppslutning og innflytelse i partiet. Ved innledninga til denne perioden oppsummerte både landsmøtet i partiet og distriktsmøtet i Oslo et alvorlig moderne revisjonistisk høyreavvik som truet partiets eksistens som kommunistisk parti. Sjølsagt er det da ikke uvesentlig om denne trusselen i løpet av to år stadig har økt, eller om det har vært framgang i kampen mot moderne revisjonistiske feil i partiet.

Etter mi mening er beretninga ganske inkonsekvent. Dersom moderne revisjonismen har utgjort en stadig økende trussel i perioden etter landsmøtet, er det merkelig om ikke den moderne revisjonismen i dag skulle være hovedproblemet i partiet. Det blir også rart at beretninga så kategorisk avviser avdelinga som sier at det er uklart om partiet allerede er revisjonistisk. Det finnes ikke et argument i beretninga for påstanden om «økende trussel». Om jeg har oversett noe så er det fint om du kan påvise det.

I motsetning til beretninga

argumenterer distriktsmøtet for standpunktet sitt. Vedtaket om beretninga tar opp ett område der moderne revisjonistiske feil og innflytelse har vært faretruende i partiet: forholdet til den nye «freds»-bevegelsen. Distriktsmøtet framhever at det har vært økt oppslutning i Oslo-partiet om partiets holdning overfor «freds»bevegelsen.

Nå kan dette sjølsagt avfeies som argument med at nettopp Oslo-DS sin holdning til fredbevegelsen er et resultat av knefall for den moderne revisjonismen.

Dette synes jo å være standpunktet til bl.a. RAFAEL (se des.FFP).

Men Lars O' , du nevner ikke slik uenighet i partiets taktiske og politiske linjer i «fredsbevegelsen». Tvert i mot gjentar du bare feil og mangler vi er enige om er alvorlige, og som du til og med er enig med i med rette må karakteriseres som økonomistiske feil. Du gjør ikke engang forsøk på å påvise at de feilene og manglene som «på litt sikt truer oss på livet» er uttrykk for en økende trussel fra den moderne revisjonismen. Du nøyer deg med å slå fast at «den moderne revisjonismen er skapt for borgerskapet» (noe som vel gjelder alskens borgerlig ideologi). Du synes det er for snilt å snakke om økonomisme, og mener vi må si noe mer. Deretter gir du enklekt og greit din støtte til DS-beretningas påstand om økende trussel fra den moderne revisjonismen.

Nå, det får nå være en smaksak om hva en synes er mest slemt eller snilt. Du mener tydelig at DS var passe slem og at distriktsmøtet var alt for snilt. Men noe argument for påstanden kan du vel ikke mene det er.

Du kritiserer distriktsmøtet for høyreopportunisme og du etterlyser kraftigere lut. Hva meener du må gjøres, i Oslo-partiet nå som ikke allerede står på

planen? Avslutninga av innlegget ditt kan i alle fall tolkes som at du etterlyser en kampanje mot for å rense partiet for høyreelementer, de som sprer den

moderne revisjonismen innad i partiet. Det hadde vært fint om du kunne presisere standpunktet ditt.

Truls B

HOMOFILE: ARBEIDERKLASSENS ALLIERTE I KAMPEN FOR SOSIALISMEN?

På side 51 (3.avsnitt nedenfra) i DS beretning for 1981/82 nevner DS hvilke områder det har «vært nødt til å la seile sin egen sjø». «Viktigst er her undoms- og kvinnearbeidet, arbeidet blant fremmedarbeiderne og samene i Oslo», står det i nevnte avsnitt.

På en delegatkonferanse i fjor høst foreslo jeg at arbeidet blant homofile skulle tas med i nevnte avsnitt, som et av de områdene DS ikke har sett seg i stand til å ta et grep om. Forut for delegatkonferansen hadde jeg kritisert utkastet til beretning på dette punkt. Avdelinga mi var helt enig i kritikken, den ble rapportert til DS som ble spurt om hvorfor partiets arbeid blant homofile i Oslo var fortdid.

Denne kritikken, samt mitt endringsforslag, ble lagt fram på delegatkonferansen. Representanten fra DS gikk i mot mitt forslag med følgende begrunnelse: «Det er ikke riktig å ta med arbeidet blant homofile i beretninga av strategiske grunner. Homofile er ikke ei strategisk viktig gruppe slik som f.eks. fremmedarbeidere og samer.»

Mitt endringsforslag inneholdt forøvrig en begrunnelse der jeg pekte på at homofile er arbeiderklassens allierte i den kampen klassen fører under kapitalismen mot utbytting og undertrykking og i kampen for sosialismen. Begrunnelsen henviste til Det Nye Høyres angrep på homofile i USA(homofile blir gjort til syndebygg for krisa, jfr. Hitler-Tysklands

forfølgning av og masse-drap på homofile) og borgerskapets splitt -og-hersk-politikk i krisetider. Begrunnelsen pekte også på at homofile har objektive interesser av sosialismen fordi det først under sosialismen er mulig å avskaffe kjernefamilien og kjønnsrollemønsteret. Homofil frigjøring er utenkelig uten at disse undertrykkende »institusjonene» blir angrepet og avskaffa.

DS-representanten opprettholdt sitt syn som jeg tolker slik: »DS ser ikke son DS-representanten opprettholdt sitt syn som jeg tolker slik: »DS ser det ikke som noen oppgave å arbeide blant homofile fordi homofile ikke har objektive interesser av sosialismen». Av dette følger følgende syn:»DS mener at undertrykking av homofile kan opphøre under kapitalismen, og at homofile kan oppnå full frigjøring under kapitalismen.»

Spørsmål til DS-representanten: Tolker jeg deg rett?

Spørsmål til det nye DS: Støtter dere min kritikk av beretninga, eller mener dere at arbeidet blant homofile ikke har noen plass i beretninga? I tilfelle dere ikke støtter min kritikk, hvorfor ?

Bjørn

OSLO AKP – TIÅRSJUBILANT SOM HAR VASKA SEG?

Dette skulle sjølsagt vært overskrift på mitt innlegg i januar FFP. Ikke »tenåring». Det er tydeligvis lenge siden undertegnede gikk på skolen!

Ellers prøver jeg å holde meg våken og ikke sløves av elde. I innlegget hevda jeg at ex-distriktsstyret beretning *ikke* var for ensidig negativ, og at moderne revisjonisme utgjør en økende trussel. Opp mot distriktsmøtets vedtak forsvarte jeg altså enkelte hovedkonklusjoner i beretninga. Etter reaksjoner jeg har fått, ønsker jeg å gå litt mere inn på det.

Problemene for Oslo-partiet er ikke så skrikende som før. stemninga ikke så frustrerende. Men sjøl om vi ikke står på kanten av stupet, er vi fortsatt farlig nære. Hva viser nakne tall om rekruttering? Om andelen av industriarbeidere? Tenk klasseinnretting. Tenk på moderne revisjonisme? Hva ser du da?

Distriktsmøtet mente at partilag som ikke driver regelmessig KK-arbeid ikke fyller kravene til en grunnorganisasjon. Sammenhold dette med virkeligheten. Hva ser du da?

Likevel. Jeg ser de positive tendensene. Jeg har tru på partiet. Jeg trur fortsatt vi vil greie å ta skjea i en annen hånd. Men da må vi ikke forsone oss med situasjonen, eller dempe på kritikken. Vi kan ikke slå av alarmen og si: nå er faren over.

Vi skal ikke ha noen ny kampanje mot høyre. Ok. Men det negative med kampanje, er at kampanjer er tidsbegrenset, skippertak. Slåss mot høyreopportuniste *må* vi. Status quo betyr økende moderne revisjonisme.

Til slutt: Vi skal diskutere partimedlemskapet(Bokinnbytte). Jeg er 100% for denne diskusjonen. Men den har en slagside, i opplegget, av å nedtone den interne politiske kampen. La oss håpe Oslo-lagene ikke kvier seg for å få fram politiske standpunkter og strid i forbindelse med denne diskusjonen. Det politiske engasjementet er grunnlaget for et aktivt medlemskap.

Lars O [redacted]

Tillegg: Under mottoet »Få litt fart i sakene - slå i alle retninger» skal jeg hive fram noen meninger: 1. Fare for kontrarevolusjon i Kina, 2. Våre partikamerater i industrien er utsatt for sosialdemokratisk press, men er ikke partifunksjonærene like utsatt? 3. Klassekampen må bli en rød VG. 4. Bygg AKPs NTA-bevilgning er svært kritikkverdig. 5. Men er det hjemmel i vedtektene for å gi kollektive advarsler? 6. Enig med Per G. [redacted] i det aller meste. 7. Pål S. med flere må lære mer av Einar Gerhardsens måte å uttrykke seg på, ikke Gro Harlem Brundtlands.

